

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ ΤΖΕ'Τ'ΜΕ ΣΜΙΘ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

“Η φτωχή νέα θα πέθαινε από αγωνία, αν δεν μας έβλεπε να γυρίζουμε σπίτι της, όπως της υποσχέθηκα... Θεέ μου, άρχιζω να σαστίζω κυριολεκτικά... Οποιοδήποτε ως πάμε σπίτι κ' ως έτοιμαστούμε. Έλπιζω πως ο άνθρωπος μας δεν θα μας κάνει να περιμένουμε στο κατηλειτό που όρισαν συνέντευξή. Αυτοί οι έγκληματιες φέρονται πολλές φορές σαν τζέντλμαν. Τέλος πάντων θα δούμε τι θα γίνει. Βλέποντας και κίνοντας, όπως λέει κ' η παροιμία...Κιτάτε βραδυάζει... Σε λίγο άρχη νυχτώσει. Ο βδελυρός Στήβενς θα σηκωθεί άπ' τον βαθύ του ύπνου. Θ' άρχισή ή κάλη. Κι' ο διάβολος να μέ παρή αν δεν τόν στείλω άπόψε συστημένον σόν Τζιμ! Άρκετά μάς έταλαιπάφησε αυτό τό κήτιος. Οι νεκροί με τούς νεκρούς και οι ζωντανοί με τούς ζωντανούς. Αυτό εινε τό σωστό άλλωστε...”

Τή στιγμή αυτή τό άμαξι έφτασε σπίτι.
— Άς κρατήσουμε τόν άμαξά, μοδλε ο καθηγητής. Πού να τρέχουμε να ζητάμε άλλον.
Σύστημα στόν άμαξά ν' μάς περιμένη κ' άνεβήκαμε άπάνω.
Ο Ουίλλιαμ καίτηχε από τρομερή νευρικήτητα.

— Έν πρώτους άς γεμίσουμε τά πιστόλια μας,μοδ εινε.Πρώτα τά όπλα κατά τόν άνδρώπιον κ' έπειτα τά έναντιόν τών φαντασμάτων. Πάρε κ' ένα κουτι σφαίρες έπί πλέον στήν τσέπη σου. Έτσι... Τώρα άσφαλισθήκαμε έν περιπτώσεις προδοσίας του κυριου Τζιμ.

— Θα τολμήση να τό κάμη ;
— Ποιός ξέρει !... Τό καλύτερο εινε νάνε κανείς άσφαλισμένος.

Όταν τέλος έτοιμαστήκαμε έντελώς και βγήκαμε έξω, ο καθηγητής κυτάζε τό ρολογι του και μοδ εινε :

— Εινε νομίζετε άπ' ότι νόμιζα... Να πάμε στό κατηλειτό και ν'ά περιμένουμε τόν Τζιμ τόσην ώρα δεν εινε φρόνιμο. Ποιός ξέρει τι άνθρώποι συγχάδουν εκεί και τι συναντήσεις μπορούμε νάχουμε... Σκέπτονται μάλιστα πως θάταν καλύτερο να μη πλιτήσουμε καθόλου μέσα στό κατηλειτό...

— Και τόν Τζιμ ;
— Θα τόν περιμένουμε εκεί κοντά, σέ κανένα σκοτεινό μέρος. Έτσι θα τόν κατασκοπεύουμε πρώτα πριν παρουσιαστούμε μπροστά του... Στά μέρη αυτά, φίλε μου, πρέπει νάναι κανέναν πολύ προσεκτικός. Έκει πού βαδίζεις μέσα στό σκοτάδι δέχεται μια μαχαριά ή ένα χτύπημα στό κεφάλι και πέφτει νεκρός, χωρίς να μάθης ποτέ, ούτε καν στόν άλλο κόσμο, ποιός σ' έχτύπησε και γιατί... Έπειτα μη ξεχνάς πως ή νυχτερινές ώρες εινε ή ώρα της δράσεως του Στήβενς. Κι' αυτός κάποιον και κάποιον θα τραγουδή. Είμαι βέβαιος πως άβγαξή άπ' τις κατακόμβες και θα πάη άπόψε στό κατηλειτό...Ή' αυτό άς έχουμε τά μάτια μας τέσσερα. Ο άμαξας μας φαίνεται έπιμος άνθρωπος. Θα τόν πάρω ιδιαίτερος και θα τόν μιλώσω. Μά μερικώς λίρες θα τόν κάρω δικό μας ψυχή και σωματι. Κλεισμένοι σ' άμαξι του θα κατασκοπεύουμε καλύτερα τή βρομοσυνουκία, στήν οποία πρόκειται να πάμε... Τι λές, έχουσαι να περάσουμε για λίγα λεπτά άπ' τή Ντόλλυ ; “Θά τήν καθουχάσουμε και θάχουμε έτσι τόν καιρό να τό πούμε με τόν άμαξά...”

Ένώ ο καθηγητής σκέφτονταν τήν Ντόλλυ, τό μυαλό του πήγε στήν Λίλιαν. Τι δεν θάδινω να τήν δώ για λίγα λεπτά, να τής μιλώσω, να τής σφίξω τό χέρι, για τελευταία φορά καλώς... Ναι για τελευταία φορά... Γιατι δεν ήμουν καθόλου βέβαιος για τή ζωή μου τήν νύχτα αυτή. Ο κίνδυνος στόν οποιο έπρόκειτο να εκτεθεύμε ήταν μεγάλος...

Ο καθηγητής έμάνεψε τις σκέψεις του.
— Άκούσω Τζώρτζ, μοδ εινε. Έχω να σοδ προτείνω κάτι καλύτερο. Πήνω έγω τόν άμαξά, τού μιλό για τήν έκδρομή μας, τόν κατηλιτό κ' άνεβαίνω για λίγα λεπτά στήν Ντόλλυ. Στό μεταξύ αυτό πάρασε και σ' άπ' τήν κυρία Στήβενς. Έλπιζω να τήν προφτάσης σπίτι της. Καθουχάσε τήν κ' έλα να με συναντήσης στήν κλινική του δόκτορος Χάρτ. Θά περάσω άπό κει να πάρω κανένα έπίδεμο,

λίγο ιωδοφόρμιο κ' ό,τι χρειάζεται σέ μια περιπέτεια σάν τή δική μας. Ίσως να χτυπηθώμε, ποιός ξέρει... Άς χωρισθώμε λοιπόν πρώτα τά πρόσωπα κ' αγαπούμε και μάς αγαπούν...

Μόλις χωρίσαμε, έτρεξα στό σπίτι της Λίλιαν. Τήν βρήκα να έτοιμάζεται για τό ξενοδοχείο. Είχε τηλεφωνήσει και τής είχα κρατήσει δυό δωμάτια. Η φίλη της κ. Ντάγκινς θά τής κρατούσε συντροφιά μένοντας μαζί τής τήν νύχτα αυτή...

Μόλις μ' άντίχρισε ρίχτηκε και μ' άγκάλιασε με λαχτάρα. Ήταν έξαιρετικά άνήσυχη.

— Τζώρτζ, αγαπημένο μου, μοδ εινε με συγκινημένη φωνή, αν ήξερες πως φοβόμαι ! Έχω μια άνεξηγητή,μιά τρομερή προαισθήσις, όχι μόνο για μένα σοο για όσα... Σε τί φορική περιπέτεια σέ παρέουσα, άγάπη μου !... Η τελευταία νύχτα σ' έχι καταβάλει ύπερβολικά, Τζώρτζ. Είσαι τόσο χλωμός !... Έλα... ξάπλωσε κάπου... Αν ήξερες τι καλό μοδ κάνει ή συντροφιά σου !...

Πραγματικός ήμουν κατατασκαμένος σωματικός και ψυχικός...

Ξάπλωσα σέ μια πολτρώνα, ή Λίλιαν κάθησε μαζί μου, ή δεν είχαμε τή δύναμη να μιλήσομε. Μιά άβάσταχτη λύπη μάς βράβαινε τήν καρδιά... Κάτι τό άπαίσιον πλανόδιον γύρω μας... Η Λίλιαν με κυττούσε κάθε τόσο στά μάτια, μοφούσε τά χέρια μέσα στά δικά της κ' άνυστάζε :

— Τζώρτζ... Τζώρτζ φοβάμαι !... Τί μοποούσα να κάμω ; Πώς μοποούσα να τής είσω κουράγιο, τή στιγμή που κ' έγω αισθανόμουν άκατανικήτη άγωνία ;...

Κ' ή ώρα περνούσε... περνούσε... έφηνε μ' έξαιρετική γοργότητα...

Έπρεπε να τήν αφήσο και να τρέξω στόν κίνδυνο, στό χαμό στόν θάνατο ! Ήταν άνάγκη. Διαφορετικά ή έκδοκσις του Στήβενς έναντιον μας αν δεν τόν έξοντώναμε, θάταν τρομερή !...

Έσφιξα τήν καρδιά μου, τινάχτηκα άπάνω, τήν άγκάλιασα, φίλησα τό έστέρο, περιήραμε μέτωπό της και τήν άποχαρόετσα... Ένας λυγρός τήν τράνταξε καθώς έπλεξε τά χέρια της γύρω στό λαιμό μου :

— Αγαπημένο μου, άγάπη μου, Τζώρτζ, αν ήξερες ποσο βαρεια εινε ή καρδιά μου !... Αν ήξερες, άγάπη μου !... Κάτι μοδ κρύβεις, Τζώρτζ... Πού θά πάς !... Πού εινε ο κ. καθηγητής !... Θεέ μου, αν δέ σέ ξαναδώ πειά, αν σέ χάσω, θά πεθάνω !...

Δεν ήταν καιρός για απομνημόματα και θρήνους. Η περιστάσις ήταν κρίσιμη, ή στιγμές μετρούνεσαι... Αν δεν έξοντώναταν ο Στήβενς θάμιασε όλοι χαμένον. Σε τέτοιες περιστάσεις εινε προτιμώτερες ή

άμεσες λύσεις.
Ξέφυγα άπ' τήν άγκάλια της, τής έσφιξα τό χέρι και κατέβηκα κάτω, άπό τής υποσχέθηκα πως θά τής τηλεφωνούσα τή νύχτα στό ξενοδοχείο...

Η φτωχή Λίλιαν !... Άπλωσε τά χέρια της κλειστούς, σάν νάθελε να με κρατήση κοντά της και σφιράστηκε καλώς σ' ένα νιφάκι !...

Ήμωνα πειά στό δρόμο.

Πήδησα σ' ένα άμαξι και τράβηξα για τήν κλινική του κ. Χάρτ. Άραγε θά ξαναγύριζε πίσω ζωντανός ; Θά ξανάσφιγγα στήν άγκάλια μου τήν λατρευτή αυτή γυναίκα, τή μοναδική τής ζωής μου άγάπη !

Σήκωσα τά μάτια μου στόν οδρανό,σάν να ζητούσα άπάντησε στό έρώτημα αυτό άπ' τό Θεό. Μά ο οδρανός ήταν βουβός, σκεπτικός, πένθιμος... Βαρεία ομίχλη κατέβαινε άπάνω στό Λονδίνο...

(Άκολουθεί)

Μια άβάσταχτη λύπη βάρανε τήν καρδιά μας...